

چگونه انس با قرآن از دیدگاه مقام معظم رهبری

زن و مرد هست، جا دارد که در میان این‌ها، اقلاً یک دو سه میلیون تالی قرآن، با آداب و شرایطش، باشد. اقلاً یک میلیون از این جوانان حافظ کلام خدا باشند. تعدادی از جوانان، عارف به معنای قرآن و قادر به فهم الفاظ و ظواهر قرآن باشند. تعدادی عالم به قرائت مختلف و نوافل قرائت و زینت‌های تلاوت قرآن باشند و بدون استثنا همه مردم در این کشور قادر به روخوانی قرآن باشند. این قاعده است. نمی‌شود قبول کرد در کشوری که مردمش معتقد به اسلام هستند، احدی از آحاد مردم - غیر از اطفال بسیار کوچک - باشند که نتوانند قرآن را بخوانند، چه رسد به اینکه در نظامی، مردم بر پایه اسلام زندگی کنند.

متأسفانه اکثر مردم ما عربی نمی‌دانند!

آیه‌ای را که تلاوت می‌کنید، به درستی معنایش را درک کنید. همین معنایی که یک عربی‌دان می‌تواند بفهمد، همین معنای ظاهری را درست درک کنید. اینکه درک شد، آن وقت در تلاوت، فرصت و قدرت تدبیر به انسان دست می‌دهد. یعنی انسان می‌تواند آن وقت تدبیر کند. و من به شما عرض کنم، وقتی معنای آیه را بدانیم، آن کسی که اهل صوت و آهنگ و لحن و خواندن هست، خود این فهم معنای آیه، لحن را هدایت می‌کند.

گام اول آشنایی نوجوانان با متن و ترجمه قرآن است.

واقعیت تلخ این است که قرآن هنوز در جامعه ما امری عمومی نشده است. همه به قرآن عشق می‌ورزند و احترام می‌کنند، اما عده کمی همواره آن را تلاوت و عده کمتری در آن تدبیر می‌کنند. برای رفع این نقیصه که کاری ممکن و روان است، در گام اول باید جوانان و نوجوانان را با متن و ترجمه قرآن آشنا کرد و از شربت گوارا و حیات بخش قرآن به ذائقه آنان چیزی چشانید. حفظ قرآن از دبستان شروع بشود.

ترتیبی بدهید که بشود بچه‌ها را از کوچکی در دبستان وادار به حفظ قرآن کنند. البته مجبورشان نکنند، جایزه قرار بدهند و مثلاً بگویند هر بچه‌ای که در دوره دبستان این قدر از قرآن را حفظ بکند، این مقدار امتیاز خواهد گرفت. یا اگر کسی در دبیرستان این مقدار قرآن را حفظ کند، به قدر این واحدها یا این درس‌ها نمره یا امتیاز مادی می‌دهیم.

من عقیده‌ام این است که حفظ قرآن باید از بچگی شروع بشود؛ یعنی حدوداً از دوازده سیزده سالگی؛ «التعلم فی الصغر کالتقش فی الحجر». ناتوانی در روخوانی قرآن از هیچ کس پذیرفتنی نیست.

وقتی در کشوری، مثلاً ۲۰ یا ۲۵ میلیون جوان از